

Een nager vante trotsch van bliken,
 Niet net van leden, toeh een fat,
 Dacht zeker dat wij zonden schrikken
 Voor hem die daar in 't wachthuis zat;
 Men had hem 's morgens wis doen zweren
 Van exact alles te visoren

TWEDE ZANG.

De brug was naauwelijks verlaten,
 En zetten wij aan wal den voet,
 Of een soldaat brágt door de straten,
 Ons naar een wacht, zoo zwart als roet.
 Dra klonk een stem: » van waar Mijnheeren?
 » Kunt ge allen veilig hier passeren?
 » 'k Heb last uw' passen natezien!
 Gelukkig waren 't goede passen,
 Geen kommissaar kon ons verrassen
 Of wat behoort tot zulke lien.

Een

Een mager ventje trotsch van blikken ,
 Niet net van leden , toch een fat ,
 Dacht zeker dat wij zouden schrikken
 Voor hem die daar in 't wachthuis zat ;
 Men had hem 's morgens wis doen zweren
 Van exact alles te viseren ,
 Want anders had hij zeker niet ,
 Zoo lang de passen nagelezen ,
 Ons spoedig straat en weg gewezen ,
 Dewijl hij ons *nu* kruissen liet .

Door hier en daar eens rond te vragen ,
 In welke straat 't bureau toch was ;
 En daar mijn' makkers elders zagen ,
 Merk ik een blik , waarop ik las :
 Bureau van Policie ; « Komt vrienden
 » Hier zullen wij dien man wel vinden . »
 En op mijn stem vloog ras elk een ,
 De lange gang door op de trappen
 Versleten door zoo vele stappen ,
 Naar 't lastige kantoortje heen .

» Daar zullen wij zoo lang niet toeven»
Dacht ieder onzer: » want de man
» Zal merken dat wij tijd behoeven,
» Ons helpen als hij helpen kan.
Ja wel! Wij moesten dra verdwijnen,
Na drie kwartier nog eens verschijnen
Om ongehinderd voort te gaan.
(O Lastig reizen in deez' tijden,
Gelukkig hij die kan vermijden,
De mannen die naar passen staan !!)

De breede straten doorgewandeld,
En passant nog een' doos gekocht,
Van 't oponthoud nog eens gehandeld
En weer 't merkwaardige opgezocht.
Het Valkenhof werd opgetreden;
Een huivering doortrilt de leden,
Bij 't zien van Rome's overschot;
Eerbiedig wierpen wij onze oogen
Op Juno's oude tempelbogen
Op 't puin van Caesars achtbaar slot.

Daar
199V
Waarom

Waarom o tijd! niet door uw krachten
 Deez' burgt gesleept in d'oceaan?
 Waarom dorst gij dien kruin bevrachten
 Met eeuw op eeuw? Had Rome's vaân,
 Op uw gezag zoo veel vermogen,
 Dat gij met Ceres spruit bewogen
 Zijn wonder nog verrijzen doet?
 Of zijn deze hechte tempelwanden
 Ontweken uwen stalen tanden
 Daar ge elders onverbidlijk woedt?

Neen! 'k Waag niet hier 't gezigt te malen
 Van Belvédères hoogen trans;
 Langs vruchtbre bergen, rijke dalen,
 Langs Maas- en Waalstreams held'ren glans.
 Neen! nooit zal ik dien plek vergeten,
 Waar, onder vriendschap aangezeten,
 Ons 't blikkend oog voldoening gaf;
 'k Voel hier mijne onmagt, hier te zingen,
 Den roem dier landstreek te voldingen:
 'k Sta dit aan grooter dichter af.

Veel liever 't lot van Musis leden,
 Op hunnen togt naar eisch vermeld!
 Reeds wachtte 't vierspan ons beneden,
 De Rijnwijn dus op zij gesteld.
 Wat? neen, ten bodem leëg geschonken!
 Den bloei van 't Vaderland gedronken!
 En vliegende naar ond'ren heen.
 Eén onzer niet gewoon te duikelen,
 Blijft in brandnet'len duchtig struik'len
 En rolt door dist'len naar beneên (2).

Aan elk zijn reispas afgegeven
 En voorts naar Remm'links knecht gesneld;
 De paarden verder voortgedreven,
 Weer anecdoten rond verteld:
 Regts groenden schoone lustpriëlen
 Die 't domlige hart des stedlings streelen;
 Links huppelde in het vette land
 Het dart'le vee in schaâuw der boomen,
 Ginds zag men 't zilvren beekje stroomen,
 Met treures-bloem en mos beplant.

Een' vrouw toonde ons merkwaardigheden,
 Verzameld op Ubbergens huis.
 Het diep gewelf werd ingetreden;
 En de onderaardsche donkre kluis
 Toonde ons van oudheids lijktafreelen
 Nog lijkbus, urn en bekkenelen
 En vazen met oud letterschrift;
 De oudheidskenner tree hier binnen,
 Ontcijfre met verrukte zinnen,
 De woorden op dit werk gegrift!

» Toen watersnood in vroeger' jaren
 » Zijn' geessel over Neerland bragt,
 » Steeg hier de ramp tot doodsgevaren
 » In d'allerschrikkelijksten nacht (3);
 » Hier ziet gij aan deez' paal het teeken."
 De grijze vrouw hield op met spreken
 En Willem die 't begrepen had,
 Bleef naarstig nog dien paal aanschouwen,
 Toen eens (bouwt niet te veel op vrouwen!)
 Hij vlugten moest voor 't kunstig nat.

Nog traden we op het erf der Vad'ren ,
 Aan Neerlands kroost zoo duur verpand ,
 Maar spoedig scheen de grens te nad'ren
 Van 't overdierbaar Vaderland ;
 Nog spraken wij van die landsdouwen ,
 Die 't oog hier juichend mogt aanschouwen ,
 Op Vader Willems grondgebied ;
 't Wilhelmus werd nog aangevangen ,
 Het schoone Beek stemde in de zangen ,
 En de adelaar rijst in 't verschiet.

Maar ach ! Dirk wist hier spoor noch wegen ,
 En schoon door hem niets was verteerd
 Waarom hem zweep en lijn ontzegen
 Liep toch het wagenrad verkeerd.
 Voorzigtigheid deed dra besluiten.
 Door 't diepe spoor en hooge kluiten
 Voor 't vallen van den wagen bang ,
 En naauwlijks was de bank verlaten
 Waarop wij zoo gevaarlijk zaten ,
 Of eensklaps rolt de charabanc.

Was een van ons niet toegeschoten,
 En daadlijk Dirk baas opgebeurd;
 'k Geloof zijn been was uit de kooten,
 Het lillend vleesch uit 't lijf gescheurd.
 De schrik drong wel door merg en beenen,
 Wel trilden arm en hand en teenen,
 Doch vlugtig trekt hij 't baadjen uit,
 Beschouwt ontsteld het lang gevaarte,
 Hij mikt de breedte, weegt de zwaarte,
 En neemt als man een kloek besluit.

Daar lag de disselboom gebroken,
 De geelgeverwde boom aan stuk;
 De vèer bleef in de speken stroken,
 (O onvergeet'lijk ongeluk!)
 Het ijzer bleef in 't houtwerk krassen,
 Hier vlogen cloke en winterjassen
 Met groote mantels in het zand;
 Maar ook wij leenden onze krachten,
 Wij dorsten ook den rug bevrachten,
 En 't schouwderblad met 's wagens wand.

Daar

Daar sjouwden Musis echte vrienden,
 Dat 't zweet van 't blozend aanzicht vlood,
 Maar ook hier mogt men hulpe vinden,
 Die 't vallen verd'ren wêerstand bood;
 Een statieknecht, ook kanonnieren,
 Zag men hun krachten teugel vieren,
 Met 't droevig lot zoo zeer begaan,
 Geheel het dorp liep bij elkander,
 De een' spoedde zich nog meer dan de ander
 Zelfs Pruissens boeren en Douaan.

Ja één van Friso's heldenzonen
 Kwam op 't gerucht ook aangesneld,
 Maar al vergeefsch het hulp betoonen!
 Vergeefsch de spieren en 't geweld!
 De wagen bleef steeds zakkend hangen,
 De nood begon nog meer te prangen;
 Een spaak werd onder door gesjoerd,
 Gelukkig kwam nog redding dagen,
 Want tot het ligten van den wagen
 Werd nu de domkracht aangevoerd.

Maar om te wachten naar 't herstellen
 Van disselboom en rad en veer,
 Zou al te veel de maag ons kwellen
 De honger wekken nog te meer.
 » Naar Berg en Dal, daar wacht ons 't eten,
 » Neen, makkers laat ons niet vergeten,
 » Wat Peters in gereedheid bragt,
 » Elk onzer zal volharding prijzen,
 » Dus derwaarts heen! te voet aan 't reizen!
 » Want spoedig houdt Diana wacht.»

Deez taal drong diep in aller harten,
 Schoon ongesierd ons toegevoegd;
 Nu gingen wij de hette tarten,
 Het drooge zand werd doorgezwoegd,
 Maar elk nam zijn pakaadje mede,
 (Geen sleper hielp ons met een' slede!)
 In weerwil 't weder brandend was,
 Droeg elk zijn doos met schoone kleeren
 En om de stralen af te weren,
 Hing elk nog om zijn winterjas.

Zoo ging de troep door dorst gedreven ,
 Manmoedig door de bergen heen ,
 En eindlijk zag zij Peters dreven ,
 Toen reeds de zon in 't westen scheen ;
 Dààr in 't verschiet bij digte linden
 Daar zou men rust en sterkte vinden ,
 Na 't ongehoord en stout bedrijf ;
 En eer Diana's zilv'ren wagen ,
 't Bewolkte luchtruim blank ging vagen ,
 Droeg 't vreemde land het matte lijf.